

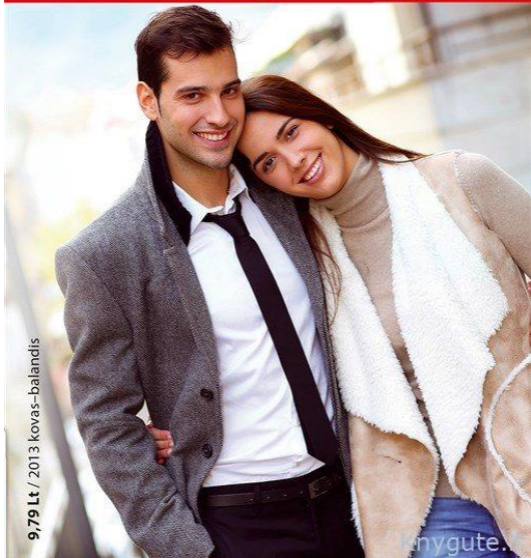
Svajonų
ROMANAI

Aistra

ANDREA LAURENCE

Sukeisti gyvenimai

9,79 Lt / 2013 kovas–balandis

nygute.

Andrea Lawrence

(Andréja Laurenc)

SUKEISTI GYVENIMAI

Romanas

Versta iš Andrea Laurence, What Lies Beneath,
2012

© Andrea Laurence, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Viktorija Mažeikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-654-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Prologas

- Jūsų linijų lėktuvas daugiau neskrisiu. Ar žinote, kiek sumokėjau už bilietą? Aš labai pasipiktinusi!

Vos tik įkėlė koją į lėktuvą ir pasuko pirmosios klasės link, Adrianos ausis perskrodė šaižus moters balsas. Keleivė visai nesivaldė, tačiau Adriana siuto tik ant savęs, ir skrydžio palydovė jai negalėjo padėti. Grįžta namo būdama nevykėlė, ir niekas dėl to nekaltas.

Teta įspėjo, kad steigti mados ir dizaino įmonę Manhatane už tėvo gyvybės draudimo pinigų – kvailas ir neapgaltotas sumanymas. Neabejojo, kad nepraeis nė metai, ir Adriana grįš į Milvokį tuščiomis kišenėmis.

Laimė, teta nebuvo visiškai teisi. Adriana grįžta tik po trejų metų. Kai kas vis dėlto pavyko: ji turėjo keletą ištikimų klientų, bet dirbti Niujorke be pertraukos ir be vilties atsipūsti siekiant išvengti skolų tapo nepakeliama.

Adriana žvilgtelėjo į įlaipinimo taloną ir ėmė ieškoti 14B vietos, o žmonių eilė pagaliau pajudėjo. Prie savo sėdynės išsigando išvydusi, kad toji rėksnė bus jos bendrakeleivė. Moteris

Šiaip ne taip nurimo, bet neatrodė laiminga. Adriana griebė knygą, padėjo krepšį į lentyną virš galvos ir greitai atsisėdo stengdamasi nežiūrėti į kaimynę.

- Negaliu patikėti, kad kažkokie japonai verslininkai mane išspyrė iš pirmosios klasės ir įgrūdo į kėdę prie lango. Vos beįstengiu pajudinti rankas.

Regis, tai bus ilgiausios dvi valandos Adrianos gyvenime.

- Gal norėtumėte pasikeisti vietomis? - pasiūlė Adriana. Atrodė, kad tik tai gali ją išgelbėti. Žinoma, labiausiai norėtų išgrūsti moteriškę atgal į pirmąją klasę, bet ten nėra vietų, nebent ta sutiktų sėdėti pilotui ant kelių.

Dėl mažytės nuolaidos viskas gerokai pasikeitė.

- Būtų nuostabu, labai ačiū. - Moters veidas akimirksniu sušvelnėjo ir Adriana galų gale pamatė, kokia ji patraukli. Sunkus būdas beveik nekenkė grožiui. Bendrakeleivė plačiai nusišypsojo, jos dantys buvo tobulai balti, o lūpos - putlios, tad akimirką ji kažkuo priminė Adrianos motiną. Abi labai panašios: ilgi, tiesūs, žvilgantys tamsiai rudi plaukai ir ryškios žalios akys. Iš tikrųjų, bendrakeleivė - tarsi

graži, tik vyresnė Adrianos sesuo. Dėvėjo brangų nepriekaištingai pasiūtą kostiumėlį. Avėjo tą sezoną madingiausiai *Jimmy Choo* batelius.

Adriana užgniaužė netikėtai užplūdusį pavydą. Tokia moteris labiau tikėtų būti gražiosios nuostabiosios Mirijamos Lokhart vienintelė dukterimi. Iš motinos Adriana paveldėjo mados pomėgį ir gebėjimą siūti, bet išoriškai labiau priminė tėvą: abu turėjo nepaklusnias garbanas, o kreivokiems dantims ištiesinti jai neužteko pinigų.

Adriana atsisegė diržą ir pasitraukė į takelį, kad jiedvi galėtų susikeisti vietomis. Jai patiko sėdėti prie lango – teisybę sakant, turėtų gerai matyti su svajomis tolstantį Niujorką.

- Aš – Sintija Dempsi, – prisistatė moteris.

Adriana nustebo, nes manė, kad vos tik gavusi, ko norinti, bendrakeleivė nekreips į ją dėmesio. Ji įkišo knygą į priekinės kėdės kišenę ir nusišypsojo, tikėdamasi, kad kaimynė nepastebės kreivų dantų, kaip ji pastebėjo tobulą jos šypseną.

- Aš – Adriana Lokhart.

- Nuostabus vardas. Taip gražiai atrodytų kur nors reklaminėje iškaboje Taimso aikštėje.

Arba ant dizainerio etiketės.

- Man ten ne vieta, bet vis tiek ačiū.

Lėktuvas pajudėjo iš vietos, Sintija patogiai įsitaisė ir ėmė sukioti sužadėtuvių žiedą su didžiuliu deimantu. Pirštai pernelyg laibi, žiedas atrodė per didelis, o masyvus brangakmenis ją tarytum užgožė.

- Greitai ištekėsite?

- Taip, - atsakė Sintija ir atsiduso, bet veidas nenušvito. Ji palinko artyn, tarytum ketintų paplepėti apie vedybas, apie kurias netyla kalbos visame mieste. - Ateinančią gegužę išteku už Viljamo Teiloro Trečiojo, pokylis vyks viešbutyje *Plaza*. Jo šeimai priklauso *Daily Observer* laikraštis.

Viskas pasakyta. Apie šias vedybas tikrai bus daug kalbų. Ir nors Adriana sėdėjo šalia tos moters, jautėsi tarytum būtų nepasiekiamai toli. Ji tikriausiai vien vestuvių puotai išleis daugiau pinigų, nei Adriana paveldėjo po tėvo mirties.

- Kas siuva suknelę? - Regis, abi vienijo tik vienintelė mados tema, todėl Adriana apie tai ir prašneko.

- Mados namai *Badgley Mischka*.

- Man patinka jų darbai. Mokydamasi koledže

vasarą pas juos atlikau praktiką, bet pati mėgstu dėvėti kasdienius drabužius, tinkamus šiuolaikinei dirbančiai moteriai. Taip pat sportinį stilių. Ir šiaip neįmantrią aprangą.

- Dirbate mados srityje?

Adriana šyptelėjo.

- Dirbau. Keletą metų turėjau mažytę parduotuvėlę Soho rajone, bet neseniai buvau priversta uždaryti.

- Kur galėčiau pamatyti jūsų darbus?

Adriana pasisuko ir parodė į savo dėvimą pilkos ir rausvos spalvų palaidinę. Apykaklė iškirpta neįprastu kampu ir susiūlėta taip, kad būtų matyti išskirtinis Adrianos braižas.

- Verslo nebeturiu, tad tai paskutinė jūsų galimybė pamatyti Adrianos Lokhart siūtą drabužį.

- Negerai, - Sintija susiraukė. - Man patinka ši palaidinė, ir mano draugėms patiktų. Bet nedažnai lankomės toje vietoje.

Trejus metus Adriana iš visų jėgų stengėsi išsaugoti verslą. Siuntinėdavo pavyzdžius stilistams, tikėdamasi patekti į kokį žurnalą. Savo apdarus dėvėdavo kaskart, kai turėdavo progą pagauti kokios įtakingos personos žvilgsnį. Kaip nepasisekė, kad tokį žmogų su-

tiko tik pakeliui namo.

- *Ponios ir ponai, netrukus kilsime. Skrydžių palydovus prašau pasiruošti.*

Adriana atsilošė ir lėktuvui ėmus riedėti užsimerkė. Ji labai nemėgo skristi. Bijojo turbulencijų. Nepatiko nemalonus jausmas pilve lėktuvui kylant ir leidžiantis. Ji kas kartą atlikdavo tą patį drąsinamą ritualą, bandydama įteigti sau, kad daug pavojingiau lėkti taksi automobiliu, bet tai nepadėdavo.

Varikliai garsiai ūžė, lėktuvas didino greitį, rengdamasis kilti. Adriana tik akimirką prasi-merkė ir pastebėjo, kad Sintija vėl nervingai sukioja sužadėtuvių žiedą. Regis, ir jai nepatiko skristi. Adriana apsidžiaugė, kad ji ne viena tokia.

Lėktuvas atitrūko nuo žemės ir sudrebėjo, įtraukdamas ratus. Lengvai supurtyta Sintijos alkūnė nusprūdo nuo ranktūrio, ir žiedas nuslydo nuo piršto. Nukrito ant grindų joms tarp kojų ir lėktuvo priekiui kylant aukštyn nuriedėjo keletą eilių atgal.

- Po velnių, - žvalgydamasi niurzgėjo Sintija.

Tai nutiko pačią blogiausią akimirką. Adriana ketino padrašinti, bet pasigirdo garsus trenksmas, ir mintys apie pamestą žiedą išga-

ravo iš galvos. Lėktuvas baisiai sudrebėjo ir pasileido žemyn. Adriana metė beviltišką žvilgsnį pro langą. Žemė vis dar netoli.

Įsikibusi į ranktūrius užsimerkė nekreipdama dėmesio į vaitojantį lėktuvą ir riksmus aplinkui. Pasigirdo piloto pranešimas apie avarinį nusileidimą – jo balse buvo aiškiai girdėti vos tramdomas nerimas. Adriana gailėjosi įdėmiau nesiklausiusi saugumo instrukcijų, o plepėjusi su Sintija. Iš ryšių su mirusiais jokios naudos.

Ji darė tai, ką dar galėjo: palinko į priekį, padėjo galvą tarp kelių ir rankomis apsikabino kojas. Pasigirdus dar vienam garsiam trenksmui stipriau užsimerkė, salono šviesos užgeso ir lėktuvas pasviro.

Beliko tik melstis.

Pirmas skyrius

Po keturių savaitių

- Sintija?

Balsas pro rūką bandė gražinti ją iš miego, kurio taip reikalavo kūnas, globos. Norėjo liepti tam balsui trauktis, pasakyti, kad jai geriau miegoti ir užmiršti skausmą, bet jis primygtinai žadino.

- Sintija, atėjo Vilis.

Protas tarytum bandė dėl kažko įspėti: kas kartą išgirdusi savo vardą imdavo būgštauti ir suraukdavo kaktą. Tas jausmas panašus į drugelį, akimirksniui nutūpusį ant peties, bet iš karto nuplazdenusį, vos tik ištiesei į jį ranką.

- Geriau užsuksiu vėliau. Jai reikia poilsio. - Žemas sodrus vyriškas balsas gražino ją dar arčiau realybės, o kūnas nevalingai į jį reagoavo. Nuo pat pirmo karto, kai išgirdo, šis balsas turėjo tokią galią.

- Ne, Sintija tik snūduriuoja. Gydytojai nori, kad ji bustų, judėtų ir kalbėtų.

- Kam to reikia? Ji neatpažįsta nė vieno iš mūsų.

- Sako, kad jos atmintis bet kada gali grįžti. -

Į abejingą vyro pastabą moteris atsakė šiek tiek suirzusi. – Labiausiai jai padėsime kalbindami. Žinau, tai nelengva, bet visi privalome stengtis. Sintija, mieloji, maldauju, nubusk.

Sąmonei grįžus, Sintija pramerkė akis. Kurį laiką bandė sutelkti žvilgsnį. Pirmiausia pamatė ligoninės lempas ant lubų, tada išryškėjo virš jos palinkusios pagyvenusios moters veidas. Kas ji tokia? Miglos aptemdytos smegenys ieškojo atsakymo. Pagaliau suvokė: tai jos motina, Polina Dempsi. Sintija nusivylė, kad nepažino net jai gyvybę davusios moters.

Polina atrodė gražiai. Tamsūs plaukai dailiai sušukuoti. Tikriausiai neseniai lankėsi kirpykloje – žilų sruogelių nematyti, plaukai tarytum ką tik pakirpti. Ant kaklo ji ryšėjo šilkinį gėlėtą šalikėlį, priderintą prie mėlyno kelnių kostiumėlio ir žalių akių. Sintija pamėgino ištiesti ranką, kad pataisytų šalikėlį, bet trukdė sugipsuota ranka. Jei tik šiek tiek pasuktų šalikėlį, Polina būtų dar patrauklesnė ir šiuolaikiškesnė, nors Sintija ir pati nesuprato, kodėl taip pamanė. Amnezija – keistas dalykas.

– Mieloji, atėjo Vilis.

Sintijos susirūpinimas dingo, kai tik Polina paspaudė mygtuką, kad kilstelėtų lovos galvūgalį. Šį kartą gerai apgalvotais judesiais ji

pasiglostė plaukus ir užsikišo sruoga už ausies, tada patogiau pasidėjo sunkią įtvarstytą ranką.

Sėdomis galėjo matyti Vilį, įsitaisiusį prie lovos galo. Jai sakė, kad tai jos sužadėtinis. Sintija žiūrėjo į gražų, dailiai apsirengusį vyrą šalia savęs ir negalėjo tuo patikėti. Šviesiai rudi jo plaukai kirpti trumpai, o ant viršugalvio palikti gana ilgi, kad būtų galima perbraukti ranka. Veidas aristokratiškų kampuotų bruožų, išskyrus putlias lūpas, į kurias susiprato spoksanti jam kalbant. Akys mėlynos, tik Sintija nesuvokė, kokio atspalvio, nes ilgokai vengė pasižiūrėti tiesiai į jas. Jautėsi nesmagiai, tik nežinojo kodėl. Gal dėl to, kad jose trūko jausmingumo. O gal dėl tiriamo jo žvilgsnio.

Sintija visiškai nieko nežino, ji netgi nežino, ko nežino, bet per pastarąsias keletą savaičių suprato, kad, regis, visai nepatinka savo sužadėtiniumi. Tas vis laikėsi atokiau ir stebėjo su raukęs kaktą. O kai neatrodė abejojantis ar sutrikęs dėl to, ką sako ar daro Sintija, buvo tarytum abejingas ir jai, ir jos būklei. Vien apie tai pagalvojus norėjosi verksti, bet ji nedrįso. Vos tik susijaudindavo, subėgdavo slaugės ir duodavo vaistų, kurie užslopindavo viską, net jausmus.

Sutelkė žvilgsnį į Vilio aprangą. Sintijai labai patiko stebėti, kaip skirtingai žmonės rengiasi ir kaip derina drabužius. Jis atrodė įprastai. Tądien dėvėjo tamsiai pilką kostiumą, žydrus marškinius ir kaklaraištį su rombais. Vilis leidžia laikraštį, todėl gali ją lankyti tik per pietų pertraukas arba iš karto po darbo, jei tik neturi susitikimų. O jų šis vyras turėdavo labai daug.

Galbūt dėl darbo, o gal dėl to, kad nenorėjo jos lankyti, darbas tapo labai patogiu pasiaiškinimu.

- Labas, Vili, - šiaip ne taip pratarė Sintija, nors balsas ir neskambėjo taip, kaip norėjosi. Jos veidas daug operuotas - gydytojai puikiai padirbėjo, bet dar praeis nemažai laiko, kol viskas susitvarkys. Per avariją neteko priekinių dantų. Su naujais jautėsi tarytum su svetimkūniais. Ir netgi kai ištraukė siūlus ir tinimas nyslūgo, didžiuliai balti dirbtiniai dantys labai trukdė kalbėti. Balsas skambėjo taip, lyg rydama karštas žarijas būtų išsideginusi gerklę.

- Paliksiu jus vienus, - susizgribo Polina. - Gal kavos atnešti iš kavinės, Vili?

- Ne, dėkui....